

TÖNKÖL JÓZSEF

Még csak fél hat

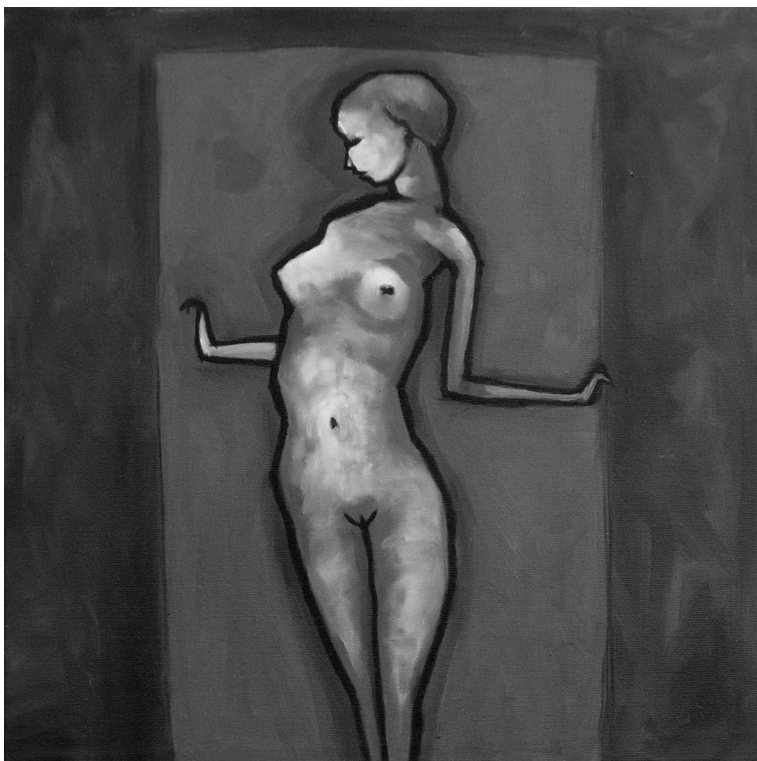
Még csak fél hat, és teljesen beborult, lebbenti szárnyával az utcát a hegyen lelt Éliás, a vizet, s mindent, ami mozdul, mintha csendesebb lenne a zörgés, mondja Tandori Dezső a föld alól, vagy a nagyobbik szobából, két ajtón keresztül, még csak fél hat, s még nincs itthon a felügyelőné, időnként ránéz az órára és a kalitkákra, elfelejtve az imént kinyitott könyvet, szemére reggel ráröppen ismét Szpéró, fülére a föld alatt a nyári tenger majd odacsap, hozzám hét éjszaka az út, de újságpapírral terített asztalomnál mindig találsz helyet, hogy megváltozott minden, mondd, de hogy, saláta, sajt és köles, a vár, a Lánchíd, a fűhozó szatyrok, Ágnes, Crikvenica fátyolos lámpái a sétányon, lebukott tornyaikkal a templomok, hát ezt tudod, mint éneklő madár nyomát a gép hengerén.

Úgy is meghalhatunk

Simon Lajosnak, valahová az égbe

Úgy is meghalhatunk, hogy kezünk közül fejsze zuhan, szorongásos állapotot vált ki egy hirtelen hóesés, egyszerre félni kezdünk az ágytól és az álmoktól, lelkünk, mint a venyigeláng, lobog ismeretlen hegyen, elváltozott arcunkat senki sem ismeri meg, az olcsó szállodából a gyöngybagoly éjféle hangja velünk vándorol, kuszán járkalunk a városban, a téren, úgy is meghalhatunk, a homokszemekkel, páskomokkal, hogy nem ért semmit ez a felőrölt élet, számolunk újra s újra holtakat és eleveneket,

minden lépésünk nyomaszt,
sok volt a hazug ünnep, kilépünk a pillanatból,
áldozati ingben hallgatunk egy Miles Davis-lemezt,
miután elmúlt a fájó nyomás a mellcsontunkról,
a másoknak azt mondjuk, nem haragszunk,
ki az, aki megbocsát? ugyan, ki volna?
pálinka robban szájpaplásunkon,
jöjjön hát az éjszaka, a csillag-csokrok terhe, könnyörgés,
úgy is meghalhatunk, hogy mikor kenyeret dagasztunk,
talpon, ahogy éltünk, mint az anyánk, jelekre mit se várva.

Kis madonna 1. olaj, vászon, 50×50cm, 2019